

ligt, om vi ikke strax ved denne Lovs Vedtagelse tage f. Ex. et Forbehold om, at denne Græsningsret, denne Servitut skal ophøre ved Fæstekontrakternes Udløb, eller fremfor Alt saaledes, som Sagthinget har foreslaaet, hvorved dog virkelig Ungens Ret præjudiceres. Jeg troer, at vi ikke handle ganske forsvarligt, om vi ikke idetmindste tage under den alleromhyggeligste Overveielse, hvorvidt vi kunne komme ind paa noget lignende. Jeg skal derfor, saa ugjerne jeg end opholder Thinget ved Sager, i hvilke man bevæger sig med saa stor Vanstuelighed, fordi man ikke kender dem fuldstændigt, dog ansee det for min Pligt, hvis den ærede Minister ikke selv vil gjøre det, at opfordre Thinget til i et Udvalg at tage disse Spørgsmaal og de flere, der rimeligviis kunne reises, under nærmere Overveielse.

Justitsministeren: Jeg har ikke talt om dette Forholds Ubethdelighed, jeg har ikke karakteriseret Forholdet saaledes, og at jeg ikke kunde komme til at betegne det saaledes, vil allerede fremgaae klart ikke blot af den Omstændighed, at Ministeriet har fundet Anledning til at gjøre dets Ordning til Gjenstand for en Lov, men tillige af Lovudkastets Motiver, hvor det netop er fremhævet, at det er en Gjenstand af stor Vigtighed for Thorshavns Beboere, fordi denne Kjøbstad ingen Jord har. Altfaa hele dette Punkt tør jeg sige er aldeles feilagtigt opfattet af den ærede Taler. Jeg har udtalt det tydeligt i Motiverne, saa tydeligt, at jeg ikke har kunnet gjøre det tydeligere. Hvad jeg har sagt, er, at Trøerne i pekuniar Henseende ikke ere Andet end mindre bethdelige, eller et saadant lignende Udtryk. Det er altfaa det, som der alene har kunnet være Spørgsmaal om, og jeg har under ingen Omstændigheder udtalt det anderledes, end at det ogsaa er blevet sat i Forbindelse med andre Forhold, som igjen komme til at indvirke paa den Bægt, man vilde lægge paa den mindre pekuniare Betydning deraf, og deriblandt ganske vist ogsaa det, at naar Forholdene ere saaledes, turde der, som det forekommer mig, ikke være nogen særdeles Anledning til, hvor der aabnes Besidderne Afgang til at erholde Eiendomme over Trøerne ved at udstede en

Forfkrivning for det Beløb, hvorfor de købe dem, til Fordebogskassen, saa at fritage dem fra at afholde Udgifterne. Det er et Spørgsmaal, hvorom man ganske vist kan have forskjellig Mening, men noget Ubilligt deri, nogen Fare for, at Vedkommende derved skulde blive i høi Grad forulempede, er der ikke tilstede. Jeg har ikke fremhævet blot den Omstændighed, at det er et kontraktmæssigt Forhold, men jeg har sat det i Forbindelse med det særegne Indhold af Fæstekontrakterne under Hensyn til Fæstegaardenes Bestaafenhed og det, hvorpaa egentlig deres Drift beroer, og det er denne Omstændighed, som har en særlig Bægt, naar der bliver Spørgsmaal om Maaden, hvorpaa man skal komme til at stribe ind. Den ærede Landstingsmand bemærkede, at saa maatte man i det Mindste have en Sikkerhed for, at man, naar Fæstledigheden indtraadte, vilde komme til at gjøre en Forandring. Jeg tør troe, at det er ikke synderligt Andet, end hvad jeg selv yttrede, at Ministeriet i Erkjendelse af det Unskelige i, at der kom til at foregaae en Forandring dermed, vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa at indlede Forhandling, der kunde føre til, at det stillede sig anderledes, og jeg nævnte udtrykkelig indtrædende Fæstledighed som det Punkt, hvor der kunde blive Spørgsmaal om at gjøre Forandring. Det tror jeg i alt Fald vil ligge klart for Dagen for det høitærede Landsting, at der ikke kan være Spørgsmaal om en saadan Evighed, som den ærede Landstingsmand dvælede ved. Endnu skal jeg kun tillade mig een Bemærkning. Naar en anden æret Landstingsmand (Drejer) anførte, at der Intet kunde være til Hinder for i Loven at optage det Forslag, som er frenkomet fra Sagthingets Side, saa skal jeg bemærke, at det altid er til Hinder for at optage Noget i en Lov, naar dette er aldeles overskødigt. Det maa jo være Fæsterne fuldkommen overladt at kunne træffe frivillige Overenskomster med vedkommende Trøere, om de ville gjøre Afkald paa den Ret, de have til at lade deres Kreaturer i den paa-gjældende Tid gaae ind paa disses Jorder, og jeg troer ganske vist, at Bestemmelser af denne Natur skal man ikke optage i en Lov, ligesaa lidt som det i det Hele er ønskeligt, at Noget